В една слънчева утрин Пип и Поузи седяха на въртележката на детската площадка и гледаха облаците в небето.

– Познай как се нарича въртележката за облаци! – каза Пип.

Поузи сви рамене.

– Облаковъртележка! – заяви Пип.

Двамата приятели прихнаха да се смеят.

– Познай как се нарича люлката за дървета! – обърна се Поузи към Пип. И без да дочака отговора му, викна: – Дърволюшка!

И в този момент отнякъде се чу глас…

Приличаше на гласа
на катеричката Джамила.
И наистина беше тя.

Пип и Поузи се запромъкваха
зад гърба ѝ.

Стъпваха тихо-тихо на пръсти,
за да не ги усети, но не можеха
да спрат да хихикат.

И тъкмо да тупнат Джамила
по гърба, когато…

…тя внезапно се обърна.

– АААААА! –

стреснаха се приятелите.

– Шшшт! – скара им се
катеричката. – Не ги плашете.

– Кого да плашим? – огледа се
учудено Поузи.
Наоколо нямаше никого.

Джамила посочи към пътеката. Пет мравчици маршируваха уверено една след друга.

– Тази в началото е Тифани – посочи Джамила. – Тя води, а останалите я следват.

Една от мравките се отклони от пътя.

– О, Уобъл! – внимателно каза катеричката. – Хотелът за буболечки е натам, а не насам.

– Какво е това хотел за буболечки? – попита любопитно Пип.

– **Шшшт!** По-тихо! – прошепна Джамила. – Елате, ще ви покажа!

